

Η ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά περιοδικά όλου του κόσμου)

Ο νεϊόπαντρος. — Άν χαμιά μέρα άποφασίσης νά με άπάτησης, Νίνα, προειδοποίησε με τουλάχιστον.

Η νεϊόπαντρη. — Άχ!... άντιφούλη μου, έρχεσε νά μου τó είχες πη πιό μπροστά αυτό.

Εκείνη. — Όρκίσου μου ότι χαμιά άλλη γυναίκα δεν έκά- ήσες πριν από μένα σ' αυτό τό γνάβι!

Ο έρωμένος. — Σου τό όρκίζομαι, άγάτη μου... Χτές μό- λος τό άγόρασα.

— Καλώς ήθατε, κύριε. Πώς περάσατε στο ταξείδι ;

— Καλά, Κατερίνα, αλλά θέλω νά μου πής...

— Τι θέλετε, κύριε ;

— Θέλω, Κατερίνα, την άλήθεια νά μου πής.

— Νά σάς πω την άλήθεια, κύριε!

— Τι ταίγρια είνε αυτά ; Ήρθε κανείς εδώ σήμερα τό πρωί ;

— Μά τό Θεό, κύριε, κανείς.

— Ψάμματα λές, Κατερίνα. Είδα με τό μάτια μου κάποιον νά βγαίνει από όλίγον άν' έδω.

— Ίσως, κύριε. Μά δεν ήθελε σήμερα τό πρωί αυτός... ήτανε εδώ από χτές τό βράδυ...

Η κ. Βινιά, νεόλυπη, προ- σκαίει ένα νεογνώριστο φίλο της σέ γείμα.

—Έλάτε νά φάμε μαζί αύριο βράδυ, θα μάς εύχαριστήσετε πολύ, του λέει.

—Αδύνατο, κυρία μου, γιατί έδω- κα τό λόγο μου νά πάω στον ε-Ο- θέλλω.

—Δεν πειράζει! Δεν πειράζει, άπανταίς ογκαταβατωμάτα ή κυρία Παρτάλη, πάρτε τον και αυτόν μαζί σας.

— Νά τον πάω μαζί μου ;

— Ναι, ναι... δεν πειράζει. Ή- μεις μαγειρεύουμε πάντα πολύ!... Έννοια σας, θα φθάση για δ- λους τό φαγι...

Εκείνη. — Η καρδιά μου είνε σκληρή σαν κρύσταλλο. Δεν την ραγίζει τίποτε.

Εκείνος. — Ούτε ένα διαμάντι ;

Εκείνη. — Ε, αν είνε μεγάλο... ίσως!

— Και τό σφουγγάρι που σου είπα ν' αγοράσης, που είνε ;

— Δεν πήρα, γιατί δεν βόηθα κανένα καλό. Ήσαν δια... τρύπα!

— Ήρθα νά σάς πω ότι ή φωτογραφία που έκάματε προχτές είνε έλεεινή. Ο άνδρας που φαίνεται σαν πόηρος.

— Τι φταίω εγώ, κυρία μου ; Έρχεσε νά προσέξετε προτού τον πάρτετε.

Ένας νεαρός ποιητής, για νά σκεπάση μιá τρύπα, που είχε άνοι- ξει στο μοναδικό του καπέλλο από κάμιο ταίγριου, σκέφτηκε νά περάση ένα κρέα σ' αυτό και έτσι νά την κρύψη.

— Μπá, γιατί έχετε πένθος, τον ρώτησε κάποιος φίλος του, ποιός σου πέθανε ;

Και ο ποιητής με θλίψη αληθινή στο πρόσωπο :

— Άλλοίμονο, πενθó τό... καπέλλο μου!

Άπό ζωποδύτες έγδυσαν ένα σάτι.

Άμα τελείωναν την κλωστή, λέει ο ένας στον άλλο :

— Πάμε τώρα σάτι μας νά κάνουμε τί μορσάσι και νά δοίμε τί άξίζουμε αυτά τά πράγματα ;...

— Άν βανόμισαν, τού άπαντά ο άλλος. Πάμε νά κομη- θούμε, γιατί είνε άγνά. Τι άξίζουμε αυτά που κλέψαμε θα δοίμε αύριο τό πρωί... στις έφημερίδες!...

Μεταξύ συζύγων :

— Ποιό θα πάς άποψε μ' αυτόν τον καιρό ;

— Πρέπει νά έξερς, άγατητή μου, ότι μιá έξυτην γυ- ναίκα δεν ρωτάει ποτέ τον άνδρα της που πηγαίνει.

— Και ένας έξυπνος άνδρας τότε δεν πρέπει νά ρωτάη τη γυναίκα του που πηγαίνει.

— Όχι δά, άγατητή μου. Ένας έξυπνος άνδρας δεν παντρεύεται και έτοιμένος δεν έχει τέτοιες σποτούρες!

ΜΑΖΟΧΤΡΑ

Ή Έβραίες με τά μακροά μακίγια και τίς παντοφλές τους, οι ά- πόχοχοι του επαναστατικού κινήματος του Ύψηλάντη με λουρελλα- σμένη τή γραφική στολή τους, ή εύλαστες Μολδαίες με τά μελανό- φθαλμα παιδάκια τους στά χέρια, επερυβλώσαν την άμαξα. Οι άνδρες ήσαν κατοικωφισμένοι και σιωπηλοί. Η γυναίκες έβλεπαν ταρκαμένες.

»Σέ λίγο ή αϊλόπορτα άνοιξε και βγήκαν μερικοί άξιωματικοί της άστυνομίας. Πίσω τους στρατιώτες συνόδευαν τόν Κιρτζαλή άλλοσοβέμενο...

»Φαίνονταν ός τριαντάρες. Τά χαρακτηριστικά του μελαχροινού προσώπου του ήσαν άδρά και κανονικά. Ήταν ψηλό άναστήματος, με πλατεία στήθερα, και τό όλο του έδειχνε άνθρωπο πολύ δυνατό, σωστόν άθλητή. Ένα παρδαλό σακάκι έσκέπαζε πλαγίως τό κεφάλι του. Πλατύ ζωνάρι έτόλιγε τή λεπτή μέση του. Ένας ντουλαμας από χοντρή γαλάζια τόσα, πλατείες δίπλες του ποικάζουσιν πού έπε- ραν έπάνω από τά γόνατα, και όμοιωμα τσαρούχια έσφιμπήρωναν τό ύπόλοιπο τής φορεσιάς του.

»Η όψη του ήταν ήρεμη και άγέρωχη.

»Ένας ύπάλληλος—ένα κατακόκκινο γεροντάκι με ξεθοριασμένη στολή, έπάνω στην όποία εφρόνιταν τρία κομπά—έκόλλησε τά φο- λά ματογυάλια του στον όγκωδή μύθο του, μεξεδιλάκια ένα έγγραφο κ' άρχισε νά τό διαβάξή μονότονα, σέ Μολδαϊκή διάλεκτο... Άπό καιρό σέ καιρό έβριγνε περιφρονήσαν κανένα βλέμμα στον δευτερόν Κιρτζαλή, στον όποιον, κατά τό φαινόμενα, αναφερότο τό έγγραφο.

»Ο Κιρτζαλής τόν άκουσε με προσοχή. Όταν ό ύπάλληλος έτε- λείωσε τό διάβασμα, έβροντοφρόνισεν και διάταξε τό λαό νά διαλυθή. Κατόπιν έφεραν τήν ζωοτόσσα... Τότε ο Κιρτζαλής έγύρισε στον γεροντάκο και τού έλεγε μερικώς λέ- ξεις σέ Μολδαϊκή γλώσσα. Η φωνή του έστρεψε, τό πρόσωπό του είχε άλλάξει όψη. Ο ύπάλληλος τής άστυνομίας άνεσώτισησε τρωαγιέ- νος, άκούγοντας τά λόγια του Κιρ- τζαλή, μιá συνήθε γρήγορα και διέ- ταξε τούς στρατιώτες νά βάλουν τόν λήσταρχο στην ζωοτόσσα. Έκείνος όμως έπιασε τά δεσμά του, έβάδιε προς τήν ζωοτόσσα και φώναζε :

«Άί ντε!» Ένας άστυνομικός έ- κάθησε πλάι του. Ο Μολδαός άμα- ξας εκουτάλισε τό ζωοτόσσα του και ή ζωοτόσσα έξέκρινσε. Τι είχε πη ό Κιρτζαλής στον άστυνομίο ;... Θά τό δοίμε στο άλλο φύλλο.

(Τό τέλος στο ακόλουθο φύλλο).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Όταν ο Βολταίρος έγραψε τήν φιλοσοφική του κομωδία ε'Ο σό- πελος του Σοφοκ, θέλοντας νά πείση μια φάρσα εις βάρος τών δι- εννητόν του «Γαλλικού Θεάτρου», παρέδωσε τήν κομωδία τον σ' ένα νέο συγγραφέα, φίλο του, και τόν παρακάλεσε νά τήν παρουσιά- σην στο μεγάλο αυτό Παρισινό θέατρο ός δική του.

Έτσι, πράγματι, και έγινε. Ο νέος συγγραφέας άλλαξε τόν τί- τλο τής κομωδίας και τόν έκανε «Τά δικαιώματα του Άρχοντα» και τήν υπέβαλε στην διευθύνουσα επιτροπή του θεάτρου.

Τό αποτέλεσμα ήταν όπως είχε προείπει ο Βολταίρος. Ύστερα από λίγες μέρες ο νέος έλλήθη στο θέατρο και τού έπιστράφη το χειρόγραφο τής κομωδίας του, ή όποία, καθώς τού έδηλώθη, ήταν γελοιοειδή και δεν μπορούσε νά παρασταθή.

Ο νέος δεν είπε τίποτα. Ύστερα από λίγες μέρες ο Βολταίρος ξανάστειλε στο θέατρο τήν κομωδία με τόν αρχικό της τίτλο και με τήν ίδιουργή του. Τό έργο, φυσικά, εγένετο ένθουσιωδώς δεκτόν και οι διευθυντά του θεάτρου έσπευσαν νά εύχαριστήσουν τόν διά- σσημο συγγραφέα για τήν άποστολή του εύπρόχου, καθώς τό έχα- ρακτηρίζουν, έργον του!

Φαίνεται ότε όμως τί εκπροκλήθησαν όταν ο Βολταίρος άπετάλη την φάρσιν που είχε πείσει εις βάρος τών άπειρητόν θησαυρόν! Ο καλλιτεχνικός κόσμος έτι καιρό γελάσεν με τό ανέκδοτο αυτό, οι δε ναίτοι δρώσται του έπί πολύ τρο- φοδοτούσαν τίς στήλες τών σατυριζών περιοδικών.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΙΩΝ

Κάτωθεν Άγγλος γαιοκτήμον άνεκάλυψε τελευταία ότι ή φωλιά που είχαν χτίσει τό σάτι του τά χελιδόνια ήταν κλεισμένη. Όταν τήν άνοιξε βρήκε μέσα πέντε μικρά σπου- γγίτια, που είχαν πεθάνει από άσφυξία. Φαίνεται ότι τά σπουγγίτια είχαν διώξει άν' τή φωλιά τους τά χελιδόνια, τά όποια για νά τό εκδικηθούσιν έκλεισαν τήν είσοδο με χό- στα και με χώμα, τήν ώρα που έλειπε ή μένα τους και τ' έ- φρησαν έτσι νά πεθάνουν.

